

Arrest

nr. 198 429 van 23 januari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: François Delcoignestraat 44/ET03
1081 KOEKELBERG

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 16 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 maart 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 april 2015 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 22 april 2009 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De verblijfsaanvraag van 22 april 2009 wordt op 8 februari 2010 ontvankelijk verklaard.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 23 april 2013 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 22 april 2009 ongegrond wordt verklaard. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 140 053 van 2 maart 2015 vernietigt de Raad de ongegrondheidsbeslissing van 23 april 2013.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 13 maart 2015 de nieuwe beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 22 april 2009 ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 30 maart 2015 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.03.2015 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[S.,G.] [R.R.: ...]

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

geboren te [...] op [...]

adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 8.2.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor [S.G.] die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d 11.3.2015 in gesloten omslag)”

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

Het advies van een arts-adviseur van 11 maart 2015 waarnaar wordt verwezen en dat verzoeker samen met deze beslissing ter kennis wordt gebracht, en dat bijgevolg kan worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de beslissing, luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 22.04.2009.

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 15/04/2009, 03/05/2011, dr. [V.G.], psychiater, PTSD, slapeloosheid, er worden geen hospitalisaties gemeld (tenzij 10 jaar geleden in Macedonië wegens een fietsongeval), Betrokkene heeft een zeer goede GAF-score (90/100), en kan dus zeer goed functioneren.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat er bij deze 44-jarige man sprake was van een PTSD, waarover verder geen details worden verstrekt (oorsprong, ernst....). Betrokkene heeft een zeer goede GAF-score (90/100), en kan dus zeer goed functioneren.

Er waren geen verdere verwikkelingen noch hospitalisaties.

De voorliggende medische elementen tonen geen medische toestand aan die een reëel risico zou inhouden in geval van een terugkeer van betrokkene naar zijn land van herkomst. Er is geen enkele melding van andere aandoeningen of klachten die actueel -zelfs onbehandeld- een directe bedreiging betekenen voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene of aanleiding zou kunnen geven tot een mensonterende behandeling.

III. Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van de wettelijke graad van ernst.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tō verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Verzoeker deed dd. 22.04.2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker [S.G.] lijdt ten gevolgen van zijn langdurig en illegaal verblijf, en de politieke wantoestanden in zijn land van herkomst aan slapeloosheid en aan een posttraumatisch stresssyndroom. Hierdoor heeft verzoeker te kampen met slaapstoornissen, angst en depressies.

Ter staving bracht verzoeker medische getuigschriften van 15.04.2009 en 03.05.2011 bij, opgesteld door dokter [V.G.].

Al deze attesten bevestigen de diagnose.

Bij beslissing dd. 08.02.2010 werd verzoeker aanvraag ontvankelijk verklaard, zodat verzoeker in het bezit was van een A.I., deze was vijf jaar geldig.

De arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken concludeerde echter uit de voorgelegde medische getuigschriften dat het dossier niet toelaat om het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

De Dienst Vreemdelingenzaken neemt deze motivering over.

Het komt vreemd voor dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissing motiveert ten aanzien van artikel 3 van het EVRM, terwijl verzoeker nochtans een aanvraag heeft gedaan overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het artikel 9ter is namelijk veel ruimer opgevat dan het artikel 3 van het EVRM en stelt minder stringente voorwaarden voor een medische regularisatie. Zo is er in het artikel 9ter geen enkele verwijzing te vinden naar het vergevorderd of terminaal karakter van de ziekte, zoals dit wel vereist wordt door artikel 9 EVRM. Het feit dat er bij verzoeker dus geen vitale organen zijn aangetast, zou dus inderdaad tot een afwijzing leiden onder artikel 3 EVRM, maar voor artikel 9ter is dit vergevorderd stadium niet vereist.

Het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet stelt als voorwaarde in paragraaf 1: "De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

De motivering die door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gegeven voor de weigering, is dus inderdaad een goede motivering onder het regime van artikel 3 EVRM.

Deze motivering voldoet echter niet om de afwijzing van een aanvraag overeenkomstig artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet te motiveren. Het artikel 9ter is namelijk ruimer opgevat, en daar Europese wetgeving toejuicht dat lidstaten een ruimere bescherming bieden dan het EVRM, prevaleert het artikel 9 ter in deze.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar beslissing aldus onjuist gemotiveerd, zowel naar vorm, daar het een motivering met betrekking tot artikel 3 van het EVRM betreft, als naar inhoud, daar het de aanvraag afwijst omdat de ziekte niet levensbedreigend zou zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand- wat geen vereiste is onder artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dat deze zienswijze bovendien reeds door Uw eerbiedwaardige zetel bevestigd werd in ondermeer de volgende arresten RvV nr. 92.258 van 27 november 2012; RvV nr. 92.397 en RvV nr. 92.444 van 29 november 2012; RvV nr. 92.661 van 30 november 2012; RvV nr. 92.863 van 4 december 2012; RvV nr. 96.671 van 7 februari 2013 en RvV nr. 96.919 van 12 februari 2013.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken nogmaals de formele motivatieplicht schendt door het tweede deel van art. 9ter §1, eerste lid niet te motiveren.

Dat er gesteld wordt dat het bestaan van een graad van ernst niet kan worden vastgesteld, en dat er tevens zou blijken dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst.

Dat deze elementen echter niet door de Dienst Vreemdelingenzaken onderzocht werden, of dat er minstens van een dergelijk onderzoek geen spoor te vinden is in de motivering. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken misschien oordeelt dat het tweede deel niet van toepassing is wanneer het eerste deel al niet van toepassing is¹, maar dat DVZ wel degelijk de verschillende, naast elkaar geplaatste mogelijkheden moet onderzoeken.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in casu heeft nagelaten om te onderzoeken welke mogelijkheden op behandeling er voor verzoeker zijn bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, de toegankelijkheid van de zorgen en of een mogelijk risico op onmenselijke of vernederende behandeling zich opdringt.

Dat de motivering van een DVZ-beslissing de aanvrager minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden. Deze vereiste impliceert dat wanneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetbepaling die twee situaties voorziet, er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties van toepassing is. Anders is de motivering niet pertinent en draagkrachtig.

Dat hierin een tweede schending van de formele motivatieplicht ligt.

Het komt bovendien vreemd voor dat de arts-adviseur tot deze bevindingen komt, die niet verenigbaar zijn met wat er in de medische getuigschriften wordt geattesteerd, en dat zonder verzoeker noch maar gezien, laat staan aan het lichaam onderzocht te hebben.

Dat verzoeker aldus enige tijd, gedurende bijna hun volledige verblijf in België, in het bezit zijn geweest van een attest van immatriculatie.

Dat dit attest nu wordt ingetrokken met de motivering dat het medisch attest niet toelaat het bestaan van een risico in de zin van artikel 9ter vast te stellen.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken."

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het beroep gericht lijkt te zijn tegen een andere beslissing dan diegene die thans voorligt. Verzoeker houdt immers voor als zou de ambtenaar-geneesheer een graad van ernst vereisen in de zin van artikel 3 EVRM, namelijk een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Terwijl er in de bestreden beslissing helemaal geen melding wordt gemaakt van een graad van ernst in de zin van artikel 3 EVRM, noch van een levensbedreiging gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Uit het aan de hand van de concrete elementen van het medisch dossier onderbouwd advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat hij een onderzoek deed naar de risico's die zouden bestaan bij een terugkeer naar het land van herkomst of verblijf. De ambtenaar-geneesheer beoordeelt eerst of het medisch dossier toestaat om de in de standaard medisch getuigschriften geformuleerde diagnoses en symptomen te weerhouden. Hij stelt dat de in de standaard medische getuigschriften beschreven aandoening actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker.

Hij stelt dat uit de voorgelegde medische getuigschriften blijkt dat er bij verzoeker, een 44-jarige man, sprake was van PTSD, waarvoor verder geen details worden verstrekt (oorsprong, ernst,...). Verzoeker heeft een zeer goede GAF-score1 (90/100) en kan dus zeer goed functioneren.

Er waren verder geen hospitalisaties.

Hij concludeert dat de voorliggende medische elementen geen medische toestand aantonen die een reëel risico zou inhouden in geval van een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst. Er is geen enkele melding van andere aandoeningen of klachten die actueel, zelf onbehandeld, een directe bedreiging betekenen voor het leven en de fysieke integriteit van verzoeker of aanleiding zou kunnen geven tot een mensonterende behandeling.

Met zijn kritiek als zou de motivering die door verwerende partij wordt gegeven, een goede motivering zijn onder het regime van artikel 3 EVRM maar niet van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gaat verzoeker derhalve geheel voorbij de inhoud van het advies en van de bestreden beslissing.

Er dient te worden onderzocht of, bij het ontbreken van een adequate behandeling voor de ziekte waaraan de vreemdeling lijdt in zijn land van herkomst of verblijf, "het terugsturen van de vreemdeling" een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf.

Er kan niet dienstig op absolute wijze worden aangevoerd dat het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf, niet zou kunnen worden beoordeeld zonder de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf na te gaan.

Uit de wet volgt immers dat de afwezigheid van een adequate behandeling alsnog aanleiding moet kunnen geven tot een reëel risico op een mensonterende behandeling. Niet elke natuurlijk voorkomende ziekte die niet behandeld wordt stelt een individu bloot aan een mensonterende behandeling.

In zijn advies maakt de ambtenaar-geneesheer duidelijk waarom het onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden niet wordt gevoerd, namelijk omwille van redenen eigen aan de medische problematiek zelf. Hij verzekert dat de huidige medische toestand bij een gebrek aan een adequate behandeling actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling vormt. Voor de PTSD, waarvan sprake, worden er geen verder details verstrekt (oorsprong, ernst,...) en verzoeker heeft bovendien een zeer goede GAF-score1 (90/100) en kan dus zeer goed functioneren. Er waren verder geen hospitalisaties.

Onterecht leidt verzoeker uit de uiteenzetting van de ambtenaar-geneesheer af als zou hij onderzoeken of sprake is van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 EVRM.

Tot slot beperkt verzoeker zich te beweren dat de ambtenaar-geneesheer tot bevindingen komt die niet verenigbaar zijn met de medische getuigschriften, zonder aan te geven op welk punt zijn bevindingen dan wel tegenstrijdig zouden zijn.

Dienaangaande kan worden opgemerkt dat de ambtenaar-geneesheer als enige bevoegd is inzake de beoordeling van het eerste lid van artikel 9ter vermelde risico, van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

Die verhouding tussen het medisch dossier en het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt tevens uit de parlementaire voorbereidingen van de wet van 15 september 2006, waarbij artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 in de vreemdelingenwet werd ingevoerd. Daarbij wordt verduidelijkt dat de procedure ex artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, die de bedoeling heeft een machtiging tot verblijf toe te kennen aan ernstig zieke vreemdelingen, gegrond is op een medisch advies in de eigenlijke zin van de ambtenaar-geneesheer, zonder dat dit advies er als zodanig op gericht moet zijn de verklaringen van de geconsulteerde arts "te weerleggen" of dus, zoals vaak wordt aangevoerd, om op de aanvraag "te antwoorden".

Uit de bewoordingen van artikel 9ter, §1, vijfde lid van de wet van 15 december 1980 blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling kan onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. Een persoonlijk onderzoek is dus geen wettelijke verplichting. De ambtenaar-geneesheer kan zodoende wettelijk op basis van de door verzoeker ingediende medische attesten een advies opstellen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te

onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven. (cf. RvV 7 april 2010, nr. 41 432)

De Raad oordeelde reeds met betrekking tot haar marginale beoordelingsbevoegdheid ter zake:

“De Raad mag geen inhoudelijk, medisch oordeel vellen over het advies van de ambtenaar-geneesheer. Wanneer deze ambtenaar-geneesheer oordeelt dat hij of zij een advies kan opstellen op basis van de ingeleverde medische attesten, betekent dit dat de ambtenaar-geneesheer in casu met voldoende zekerheid heeft kunnen vaststellen dat het ziektebeeld van verzoeker niet beantwoordt aan het ziektebeeld zoals beschreven in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet.” (RvV 17 december 2012, nr. 93.696)

Uit de lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat hij van oordeel is over voldoende informatie te beschikken om zich een duidelijk beeld te kunnen vormen van de graad van ernst en de noodzakelijke behandeling en heeft op wettige wijze zijn advies geformuleerd op basis van de stukken van het medisch dossier.

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het betoog van verzoeker laat niet toe de door hem aangevoerde schendingen aan te tonen.”

2.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In de motivering van de bestreden beslissing worden ook de feitelijke overwegingen weergegeven. Zo stelt verweerder dat het medisch probleem niet kan worden weerhouden om een verblijfsvergunning te verkrijgen. Verweerder verwijst hierbij naar het advies van een arts-adviseur van 11 maart 2013 dat in een gesloten omslag samen met de bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht. Derhalve stelt verweerder dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit en evenmin dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft.

In het medisch advies heeft de arts-adviseur toegelicht dat op basis van de voorliggende medische gegevens niet blijkt dat de ingeroepen aandoening een voldoende graad van ernst heeft opdat deze aanleiding kan geven tot een reëel risico voor verzoekers leven of fysieke integriteit of tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in verzoekers land van herkomst of zijn land van gewoonlijk verblijf. Hij steunt zich hiervoor op de volgende vaststellingen: het gegeven dat er geen verdere details worden verstrekt inzake de PTSD, zoals de oorsprong en ernst ervan, het gegeven dat verzoeker een zeer goede GAF-score heeft en dus zeer goed kan functioneren en het gegeven dat er geen verwickelingen en complicaties waren. Hij stelt dat, gelet op deze vaststellingen, geen aandoening blijkt die – zelfs onbehandeld – een directe bedreiging inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit van verzoeker of die aanleiding kan geven tot een mensonterende behandeling.

Verzoeker betoogt dat in het medisch advies, waarbij de bestreden beslissing zich aansluit, enkel kan worden gelezen dat de door hem ingeroepen aandoening geen voldoende graad van ernst heeft zoals vereist in artikel 3 van het EVRM, meer bepaald in de zin van een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Dit betoog mist evenwel feitelijke grondslag. In het medisch advies wordt op geen enkele wijze verwezen naar het artikel 3 van het EVRM of de vereiste van een aandoening die levensbedreigend is gezien een actuele

kritieke gezondheidstoestand of een zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Dit betoog is dan ook niet dienstig.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, dient te worden aangenomen dat de arts-adviseur wel degelijk ook heeft toegelicht waarom hij geen aandoening weerhoudt die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf. De arts-adviseur heeft op voldoende duidelijke wijze gemotiveerd een dergelijk risico niet te aanvaarden, omdat voor hem op basis van de voorliggende gegevens niet blijkt dat de ingeroepen aandoening een voldoende graad van ernst heeft opdat deze onbehandeld een dergelijk risico kan inhouden. Hij wijst op het ontbreken van nadere details inzake de ingeroepen PTSD en de ernst hiervan, de zeer goede GAF-score en het gegeven dat er geen verwickelingen en hospitalisaties waren. Hij geeft aan dat gelet op deze vaststellingen niet blijkt dat de aandoening, zelfs onbehandeld, aanleiding kan geven tot een directe bedreiging voor het leven of de fysieke integriteit of tot een mensonterende behandeling. Hij steunt zich bijgevolg op het gebrek aan voldoende ernst van de voorliggende aandoening, om te stellen dat de behandeling hiervan volgens hem niet noodzakelijk of essentieel is.

In de situatie waarin de arts-adviseur, zoals in casu, oordeelt dat niet blijkt dat er sprake is van een noodzakelijke behandeling ter voorkoming van een reëel risico in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dient een verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf niet te worden doorgevoerd en dient hieromtrent bijgevolg ook niet te worden gemotiveerd.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt in zijn § 1, eerste en laatste lid als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

[...]

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling,

gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Concreet houdt deze bepaling in dat enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

De Raad benadrukt in dit verband dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend tot de bevoegdheid van de arts-adviseur behoren en het de Raad niet toekomt de beoordeling van de arts-adviseur te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)). De Raad kan hierbij slechts nagaan of de bevindingen van de arts-adviseur niet zijn gebaseerd op een gebrekkige of onjuiste feitenvinding en of geen incorrecte toepassing werd gemaakt van de toepasselijke wets- of reglementaire bepalingen.

De Raad herhaalt dat verzoeker ten onrechte voorhoudt dat de arts-adviseur zijn advies motiveert in het licht van artikel 3 van het EVRM, of de vereiste van een actuele kritieke gezondheidstoestand of een zeer vergevorderd stadium van de ziekte en dat bijgevolg zijn betoog dienaangaande niet dienstig is.

Er dient, gelet op de reeds besproken motivering in het medisch advies, wel degelijk te worden aangenomen dat de arts-adviseur ook een onderzoek voerde naar het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, met name een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf. Uit de motivering blijkt een onderzoek van de risico's bij terugkeer naar het land van herkomst en bij stopzetting van de behandeling en de vraag of in deze situaties een onmenselijke behandeling dreigt. De arts-adviseur weerhoudt, onbehandeld, evenwel geen reëel risico in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en beoordeelt een behandeling van de aandoening zodoende als niet noodzakelijk of essentieel. Meer concreet is de arts-adviseur van oordeel dat op basis van de voorliggende gegevens niet blijkt dat de ingeroepen aandoening een voldoende graad van ernst heeft opdat deze onbehandeld een dergelijk risico kan inhouden. Hij wijst op het ontbreken van nadere details inzake de ingeroepen PTSD en de ernst hiervan, de zeer goede GAF-score en het gegeven dat er geen verwickelingen en hospitalisaties waren. Hij geeft aan dat gelet op deze vaststellingen niet blijkt dat de aandoening, zelfs onbehandeld, aanleiding kan geven tot een directe bedreiging voor het leven of de fysieke integriteit of tot een mensonterende behandeling. De Raad stelt vast dat in deze situatie waarin niet blijkt dat een behandeling noodzakelijk is, geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf dient te worden doorgevoerd.

Verzoeker betoogt nog dat de arts-adviseur tot bevindingen komt die niet verenigbaar zijn met wat er in de door hem voorgelegde medische attesten wordt geattesteerd, doch blijft volledig in gebreke dit betoog concreet aannemelijk te maken. In het verlengde hiervan, blijkt evenmin dat hij dan dienstig kan voorhouden dat op deze grond een persoonlijk onderzoek door de arts-adviseur zich opdrong. In dit verband wijst de Raad er ook nog op dat overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet het enkel de door verweerder aangestelde controlearts toekomt om te bepalen of het nodig is om de vreemdeling die een verblijfsmachtiging om gezondheidsredenen aanvraagt te onderzoeken. Verzoeker toont niet met concrete argumenten aan dat in casu een persoonlijk onderzoek zich opdrong.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de arts-adviseur, bij het opstellen van zijn advies, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of heeft gehandeld met miskennis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker geeft nog aan een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien hij stelt dat hem niet direct en persoonlijk om inlichtingen werd gevraagd of

hem niet de gelegenheid werd geboden stukken over te leggen die zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

De Raad benadrukt dat verzoeker de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd en dat hij deze aanvraag met alle nodige stukken kon onderbouwen. Verzoeker houdt derhalve ten onrechte voor dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken.

Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3.4. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.3.5. Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS